MİNİK KEDİ

İÇİNDEKİLER

1 MİNİK KEDİ

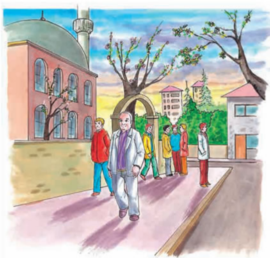

20 BABA NASİHATI

MİNİK KEDİ

d

Güzel bir ilkbahar sabahıydı. Kuş cıvıltıları etrafa neşe katıyor, çiçek açan ağaçlar da mis gibi kokular yayıyordu. Beyaz, pembe renkli, güzel kokulu çiçekler rüzgârın etkisiyle uçuşuyor, dallar arasında savruluyordu. Sabah namazı sonrası camiden çıkan Yakup dede güneşin ilk ışıklarıyla evine girdi. Torunu Eren onu kapıda karşılamıştı.

– Dedeciğim bugün hava çok güzel, birlikte dondurmacı Hüseyin amcaya gidelim mi? Hüseyin amca böğürtlenli ve fıstıklı dondurma yapıyormuş. Çok merak ettim, acaba tatları nasıl, dedi. Dedesi, torununu kucağına alıp içeriye girdi.

– Demek her şeyin değiştiği gibi dondurmalar da değişmiş? Hele bir kahvaltımızı yapalım. Sabah haberlerini dinleyelim, daha sonra çıkarız, dedi.

Öğleye doğru dede torun, el ele tutuşup dondurmacı Hüseyin amcaya gittiler. Eren, böğürtlenli ve fıstıklı, dedesi de sade dondurma almıştı. Birlikte yol boyu yürümeye başladılar. Çocuk parkının önünden geçerlerken Eren:

– Dedeciğim çok yoruldun, biraz dinlenmeye ne dersin, diye sordu. Yakup dede torununun maksadını anlayıp gülümsedi.

– Bu iyi bir fikir, gerçekten de çok yoruldum. Ben dinlenirken sen de biraz oyun oynarsın, dedi. Eren, neşeyle parkın girişindeki sıralı ağaçlara doğru koştu. Geride kalan dedesine seslendi:

– Dedeciğim bak! Geçen yıl diktiğimiz ağaçlar! Hepsi de çiçek açmış, diyerek başını yukarıya doğru kaldırıp, derin bir nefes aldı.

– Ne kadar da güzel kokuyorlar, dedi. O sırada dedesi de uzun bir soluk aldı. Ellerini yukarıya doğru açarak ağaçları gösterdi ve:

– Oooh, Allah'ım her şeyi ne kadar da güzel yaratmışsın, diyerek pembe çiçekli şeftali ağacının altındaki banka oturdu. Bir süre etrafını seyre daldı. Cebinden çıkardığı tespihini alıp "Lâ ilâhe illallah, Lâ ilâhe illallah" diye mırıldanmaya başladı. O sırada Eren de yol boyunca sıralanmış ağaçların arasından koşup tekrar dedesinin yanına geldi. Heyecanla:

– Dedeciğim, bugün çok mutluyum. Bu kadar güzellikleri bizim için yaratan Allah'ımı çok seviyorum, dedi. Yakup dede küçük torununu kucağına alarak:

– Ben de çok seviyorum. Hem Allah'ı, hem de O'nun yarattığı her şeyi, diyerek Eren'i yanaklarından öptü.

O gün Eren kıpır kıpırdı. Bir türlü yerinde duramıyordu. Bir zıplayışta dedesinin kucağından atladı. Gördüğü sarı çiğdemlere doğru koştu. Eğildi ve dedesinden öğrendiği ilâhîyi mırıldanmaya başladı:

"Sordum sarı çiçeğe, annen baban var mıdır?

Çiçek eydur derviş baba, annem babam topraktır.

Hak lâ ilâhe illallah Allah, Lâ ilâhe illallah.

Sordum sarı çiçeğe sen kimin ümmetisin?

Çiçek eydur derviş baba Muhammed ümmetiyim."

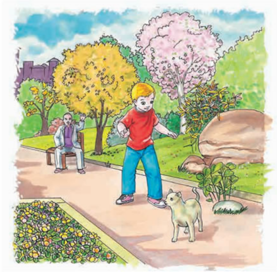
Eren ilâhî bitene kadar çiğdemleri inceledi.

Daha sonra yerden doğrulup, ağaçların altına düşen minik çiçekleri topladı. Avucunun içine alarak yeni yeşeren çimenlerin üzerine serpti.

İşte tam o sırada bir miyavlama sesi duydu. Sesin geldiği yöne doğru yürüdü. İleride duran, tahta parçalarının altında, gri tüylü bir kedi fark etti. Göz göze gelince kedi tekrar miyavlamaya başladı. Az sonra, kedi olduğu yerden çıktı. Ağzında tuttuğu bir lokma et parçasıyla ilerlerken, ardına bakıp durdu. Sanki bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Eren'in peşi sıra gelmesini istiyor gibiydi. Bu durumu şaşkınlıkla izleyen Eren, büyük bir merakla ve yavaş adımlarla yürümeye başladı.

Torunun uzaklaştığını gören Yakup dede seslendi:

– Fazla uzağa gitme. Biraz sonra gideceğiz.

Eren ardına bile bakmadan:

– Merak etme dedeciğim. Az sonra dönerim, diye karşılık verdi.

Yakup dede:

– Ah bu çocuklar! Ne zaman ne yapacakları belli olmuyor! Parka oynamaya geldiğini sanıyordum.

Fakat oyunu unutup kedinin peşine düştü, diye söylenerek bu sefer de cebinden çıkardığı kitabını okumaya başladı.

Eren kedinin peşi sıra giderken, dedesinden epeyce uzaklaşmıştı. Heyecanlı takip büyük bir kayanın önünde sona erdi. Kedi kayanın yanındaki, toprağa açılmış birkaç metre uzunluğundaki tünele girip gözden kayboldu.

Tünelin önüne gelen Eren ne olduğunu çok merak etmişti. Başını girişe doğru yaklaştırıp içini görmeye çalıştı. Fakat karanlıktan hiçbir şey göremedi. Soluk soluğa dedesine doğru koştu.

– Dedeciğim ileride bir tünel var! Bana yardım etmelisin! Onun içini göremedim, dedi. Dedesi olan biteni anlamamıştı.

– Tüneli görüp de ne yapacaksın?

– Gri kediye bakacağım! Taşın yanındaki tünele girdi. Acaba şimdi orada ne yapıyordur?

– Zavallı hayvan sen kovaladığın için korkup kaçmıştır. Eminim şimdi dinleniyordur.

– Ne kovalaması dedeciğim! Beni o götürdü. "Beni takip et." dercesine miyavlıyordu. Ardından gidince hiç kaçmadı. Sanki bana bir şeyler anlatmak istiyordu. Ne olur dedeciğim birlikte bakalım. Belki sen tünelin içini görürsün.

Eren, dedesinin elinden tutarak onu oturduğu banktan kaldırdı. Birlikte büyük taşın olduğu yere

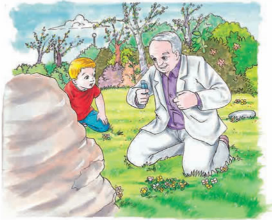
geldiler. Eren hemen yere uzanıp tünelin girişinden içeriye doğru baktı.

– Hâlâ bir şey göremiyorum. El fenerimiz olsaydı görebilirdik, dedi. Dedesi:

– El feneri mi, diyerek ceketinin iç cebinden, küçük bir el feneri çıkardı.

– Sanırım bu işini görür, diye uzattı. Eren dedesinin yüzüne tuhaf bir şekilde bakarak:

– Dedeciğim, sen cebinde el feneri mi taşıyorsun?

– Sabah namazına giderken etraf karanlık oluyor. Hem önümü görmek hem de sokak köpeklerini korkutmak için fener taşıyorum.

Eren el fenerini yakıp, tünelin içine doğru tuttu. İçeride ilginç bir manzara ile karşılaştı. Minik bir kedi yavrusu hareketsiz bir şekilde yatıyordu! Gri kedi, getirdiği eti, yavrunun önüne bırakmıştı. Arada bir yavrunun tüylerini yalıyordu. Sanki, "Korkma iyileşeceksin. Yardım geldi." der gibi mırlıyordu. Yakup dede:

– Orada neler oluyor, bir de ben bakayım, diyerek yere uzanıp tünelin içine baktı.

Gerçekten de içeride yavru bir kedi vardı. Dede torun bir an ne yapacaklarını bilemeden göz göze geldiler. "Bu yavruyu buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız." dediler.

İşte o sırada umulmadık bir şey oldu! Gri kedi tünelin girişinde gözüktü. Ağzıyla ensesinden tuttuğu yavruyu büyük bir itina ile yere bıraktı.

Yakup dede, yavru kediyi eline aldı. Ötesini berisini inceleyip neler olduğunu anlamaya çalıştı. Minik kedinin görünürde hiçbir şeyi yok gibiydi. Vücudunda ne bir yara, ne de bir kırık vardı.

Dede torun yavru kediyle, büyük kediyi alıp doğruca veteriner Salih amca'ya götürdüler. Veteriner, minik kediyi dikkatle muayene etti. Mercekli gözlüğü ile patilerine baktı, parmak aralarını inceledi.

– Patilerinde bir şey göremedim. Tırnakları da sağlam. Anladığım kadarıyla bu kedinin hiçbir şeyi yok. Bir ihtimal açlıktan ve susuzluktan hâlsiz kalmış, dedi.

Hemen oracıkta damlalıkla yavrunun ağzını açıp süt verdi. Birkaç dakika sonra da minik kedi başını oynatmaya başladı. Şaşkınlığını üzerinden atan Eren:

– Dedeciğim anlayamadığım bir şey var? Benim bildiğim kediler karınlarını doyurmak için et de yerler. Neden annesinin tünele getirdiği eti yemedi?

Salih amca:

– Bu minik kedi, henüz birkaç gün önce doğmuş. Et yemek için henüz çok erken. Biraz daha büyüyünce her şeyi yiyebilir, dedi. Salih amca, bir şey hatırlamış gibi gri kediye baktı ve:

– Aslında annesini emmesi gerekiyordu. Acaba neden emmiyor, diyerek büyük kediyi muayene etti. Hayretle:

– Zaten bu kedi onun annesi değil ki! Çünkü bu bir erkek kedi, dedi.

İşte böylece yavru kedinin neden aç kaldığı anlaşılmış oldu. Eren'in hâlâ aklının almadığı bir şey vardı. Onu söylemezse rahat edemeyecekti.

– Dedeciğim nasıl olur da bir kedi başka bir kedi yavrusunun karnını doyurmak için çabalar. Yardım getirmek için uğraşır. O sadece bir kedi. Bütün bunları nasıl düşünür ve akıl eder ki?

Yakup dede torunun merakını gidermek için söze başladı:

– Bu sadece Yüce Allah'ın dilemesiyle olur. Allah bu yavrunun hayatta kalmasını istediği için,

onu korumakla başka bir kediyi görevlendirmiş. Aslında biraz düşünecek olursak etrafımızda buna benzer çok şey görebiliriz.

– Nasıl yani?

– Allah, hayvanlar arasında çok güzel bir sistem koymuş. Aslında birçok hayvan birbirinin yardımına koşuyor. Fillerin, zürafaların, ayıların, karıncaların hayatları bunun örnekleriyle dolu.

– Dedeciğim ne kadar ilginç değil mi? Oysa hayvanların aklı yoktur.

– Öyle, akılları yok ama Allah tarafından kalplerine ilham edilen şeyler var.

– Şimdi anladım. Allah, hayvanlara birbirlerine nasıl yardım edeceklerini öğretmiş. Bu kediyi de yavrunun hayatta kalması için görevlendirmiş, dedi.

O sırada dışarıdan gelen ezan sesiyle saatine bakan Yakup dede:

– Ooo, çok geç kaldık! Evden merak ederler, dedi. Salih amcaya teşekkür edip oradan ayrıldılar. Tabi giderken de yavru kediyi almayı unutmadılar.

O gün Eren ve dedesi minik kediyi evlerine götürdüler. Gücünü kuvvetini toplayıncaya kadar ona baktılar.

Eren, yavru kediye Miniş ismini verdi. Birkaç gün sonra kendine gelen yavru kedi hoplayıp, zıplamaya, koşuşturmaya başlamıştı.

BABA NASİHATI

Yemyeşil ağaçların arasında bir köy vardı. Suların şırıl şırıl aktığı, derelerin çağladığı bu yer şehirden uzaktı. Burada Bekir Dede adında yaşlı bir kişi yaşıyordu.

Bekir Dede'nin epeyce geniş, yemyeşil tarlaları vardı. Toprağında arpa, buğday eker, biçerdi. Bahçesinde çeşit çeşit meyveler yetiştirir, sonra da onları kasabadaki pazarda satardı.

Hanımı yıllar önce vefat etmişti. O öldükten sonra kendini daha bir yalnız hissediyordu. Bu yaşlı adamın iki de oğlu vardı.

Bekir Dede, İsmail ve İsmet adındaki oğulları, gelinleri ve torunları ile yaşardı. Ama çocukları ile pek iyi anlaşamıyordu. Çünkü oğulları tembellikleri ve huysuzlukları ile onu hep üzüyorlardı. Torunları da olmasa çiftlik çekilir gibi değildi.

Bir ara kasabaya yerleşip yaşamak istemiş, ama torunlarını bırakıp gitmek ona zor gelmişti.

Bekir Dede, kalbi öyle iman dolu bir insandı ki tarlasına tohum ekeceği zaman bile iki rekât namaz kılıp şöyle dua ediyordu:

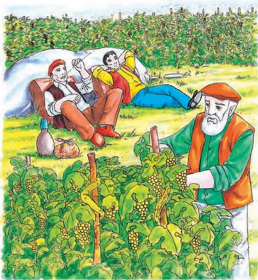
"Allah'ım her şeyi, hepimizi sen yarattın. Şimdi toprağa atacağım tohumları senin merhametine teslim ediyorum. Onları yeşert, büyüt ve bütün canlılar için bereketli kıl."

Hasat zamanı da tohumları büyüyüp bol ürün verdiği zaman yine Allah'a şükrederdi.

Tarlasındaki, bağındaki ve bahçesindeki bütün ürünlere evlâtları gibi bakardı. Onlarla konuşur, onları severdi. Bütün bitkileri okşarcasına sever, onlarla dertleşirdi. Bu sebeple çiftlikteki bütün ürünler hem çok leziz hem de çok bereketli olurdu.

İyi kalpliliği ve cömertliği ile tanınan bu yaşlı adamı tanımayan bilmeyen yoktu.

Meyveler toplanacağı zaman önce ihtiyaç sahiplerini davet ederdi. Onlara istedikleri kadar meyve verir, daha sonra kalanını işçilere toplatırdı.

Toplanan ürünleri kasabada satarak çok para kazanırdı. Kapısına geleni boş çevirmez, ihtiyaç sahiplerinin ihtiyacını giderirdi.

Aradan uzun yıllar geçmişti. Bekir Dede artık çok yaşlanmıştı. Çalışamaz hâle gelip hastalanmıştı.

Başında toplanan oğullarına:

– Evlâtlarım, hakkınızı helâl edin. Benim bu dünyadan gitme zamanım geldi. Siz siz olun fakirlere yardım etmeyi unutmayın. Her zaman veren el olun. Peygamber Efendimiz, "Veren el alan elden daha hayırlıdır." buyurmuştur. Kazandığınız paranın bir miktarını ihtiyacı olanlara harcayın, dedi.

Oğulları, babalarına:

– Tamam baba, istediğin gibi yaparız. Ama Allah gecinden versin, sen niye böyle konuşuyorsun, dediler.

Fakat bir yandan da "Bu yaşlı adamı dinlersek para pul kazanamayız." diye düşünmüşlerdi.

Bekir Dede, kısa bir süre sonra bu dünyadan göçüp gitmişti. Onu tanıyan tanımayan herkes arkasından "Ne iyi insandı." dediler.

Yaptığı iyilikleri andılar. "Allah kabrini cennet etsin." diye dualar ettiler.

İki kardeş babalarının ölümünden kısa bir süre

sonra, çiftliğin idaresini ellerine aldılar. Her şeyi istedikleri gibi yapıyorlardı. Sonbahar mevsiminde bağbozumu zamanı gelmişti. Bağdaki üzümler kesilip kasabada satılacaktı.

İki kardeş hasattan sonra üzümlerin bir kısmını satmak için ayırmışlardı. Üzüm kasalarının altına ezik salkımları, üst kısmına sağlam olanları yerleştirmişlerdi.

Böylece babalarının ömrü boyunca kazanamadığı kadar çok para kazanacaklardı.

Kasaların üzerlerini asma yapraklarıyla kapatıp kasabaya götürmek için hazırlamışlardı. Diğer kısmını da pekmez, pestil yapmak için çiftliğe göndermişlerdi.

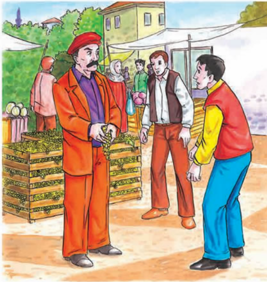
Komşulara ve fakirlere ikram etmeyi hiç akıllarına getirmemişlerdi.

Babalarının cömertliğine karşılık bunlar olabildiğine cimri davranıyorlardı.

Ertesi gün kasaba pazarına gelmişlerdi. Bekledikleri tüccar gelip üzümleri sormuştu. Onlar da kasalarının üzerini açmışlardı.

Tüccar kasalardan birkaç salkım üzüm almış, fakat alttaki üzümlerin hep ezik olduğunu fark etmişti. Kardeşler bu duruma çok şaşırmış gibi yapıyorlardı. Tüccar, öfkelenerek üzümleri beğenmediğini söylemişti.

– Üzümlerin yarısı ezik. Bana sözünüz vardı! Ben anlamam. Sizin yüzünüzden zarar edemem! Hemen size verdiğim avansı geri getirin, dedi.

İsmail:

– Bize yarın akşama kadar zaman verin. Bu gün istediğiniz parayı hemen karşılayamayız, dedi.

Küçük kardeş İsmet bu işe bir anlam verememişti. Ağabeyine dönerek:

– Adamdan aldığımız avans sende değil miydi? Ne duruyorsun versene, dedi.

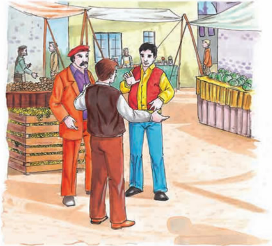
İsmail, ağlamaklı bir sesle:

– Yanımda yok, dedi:

– O hâlde yerini söyle, alıp geleyim.

– Para bende değil!

– Bende değil de ne demek, diye bağırmaya başladı İsmet.

İsmail, kardeşini bir köşeye çekerek kimsenin duyamayacağı bir sesle anlatmaya başladı:

– Ben o paranın tamamını şu uzaktan akrabamız Çetin'e vermiştim. Çocuğum hasta demişti, meğer beni kandırmış.

– İyi de sen onun çok sahtekâr biri olduğunu bilmiyor musun? Aynı numarayı vaktiyle babamıza da yapmıştı. Peki senden aldığı parayla ne yapmış?

– Şehre inip gezip tozup tamamını bitirmiş. Şimdi de "Ben senden borç morç almadım." diyor. Ah akılsız başım ah!

– İşte şimdi yandık. Peki tüccara olan borcumuzu nasıl ödeyeceğiz. Abi, vallahi şu yaptığına bir türlü inanamıyorum.

İsmet'le İsmail böyle hararetle tartışırlarken babalarının en yakın arkadaşı Sadık dede onların yanına gelmişti.

Neler olup bittiğini sordu. İsmet, bütün olanları anlattı. Sadık dede, onları yanına alarak alacaklı tüccarın yanına gitti.

Tüccara:

– Ben bu kardeşlere kefilim. İki gün içinde para ödenecek. Zarar ziyan ne varsa karşılanacak, dedi.

Tüccar:

– Ben artık söze inanmam, yazılı ve imzalı kâğıt isterim, dedi.

Sadık dede hemen cebinden çıkardığı kâğıda bir şeyler yazdı, altını da imzaladı. "Yarın sabah gelir, paranı öderim." dedi. Sonra tüccarın yanından ayrıldılar.

İki kardeş:

– Ama Sadık amca, iki gün içinde bu kadar parayı nereden bulacağız, dediklerinde yaşlı adam:

– Merak etmeyin. Belki bir gün lâzım olur diye biriktirdiğim, üç beş kuruş param var. Her hâlde o işinizi görür. İşlerinizi düzeltince siz de bana geri ödersiniz, dedi.

İsmail ve İsmet, başları yerde mahcup bakışlarla yaptıkları hatayı anlayıp, "Bütün bunlar bize Allah'ın bir uyarısıydı." diye düşünüp yaşlı adama teşekkür ettiler.

Sadık dede:

– Eminim ki böyle bir zamanda siz de kimseyi darda bırakmazdınız, diyerek sözlerine devam etti:

– Yıllar önceydi. Acilen paraya ihtiyacım vardı. Bizim hanımın hemen ameliyat olması gerekiyordu. Kasabada çalmadığım kapı kalmamıştı. Fakat ihtiyacım olan parayı bulamamıştım. Çaresizce nereye gittiğimi bilmez bir şekilde kasabadan uzaklaşmışım. Rahmetli babanızı da o zamanlar tanımazdım. Başım önde yürürken hâlim çok

şey anlatmış olmalı ki babanızın selâmını duydum. Kafamı kaldırmadan selâmını aldım.

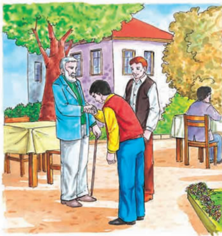
"Ne o hemşerim. Yüzün sapsarı, hasta mısın yoksa?" diye sordu.

Onun o yumuşak sesi içimi öyle bir rahatlattı ki... Yüzüne baktığım zaman sanki bütün sıkıntım geçti. O gün babanız beni hiç tanımaz, bilmezken, hiç düşünmeden çıkarıp elime ihtiyacım olan parayı saydı. Allah ondan razı olsun. Allah'ım babanızı vesile etti. O gün yardım için onu karşıma çıkardı. İşte babanız böyle bir adamdı. Onu siz daha iyi biliyorsunuz. Rahmetliyi benim size anlatmama gerek yok. Benim dar günümde babanız yardımıma koşmuştu. Elbette ben de elimden geldiğince onun çocuklarına iyilik edeceğim. Yalnız siz siz olun doğruluktan ve cömertlikten asla ayrılmayın. Unutmayın, cömert insan cennete daha yakındır, diyerek sözlerini bitirdi Sadık dede.

Sadık dede, çocuklara baktığında onların hatalarını anladıklarını fark etmişti. İki kardeş aslında o gün yaşadıklarının bir imtihan olduğunu an-

lamışlardı. Az kalsın hırs sebebiyle bütün kasabaya rezil olacaklardı. Sadık dedenin elini öpüp ona teşekkür ettiler.

Baba dostunun yanından ayrılınca hemen köye dönüp kasalara sağlam üzümler yerleştirdiler. Ezik üzümleri pekmez yapmak üzere ayırdılar. Fakirlere sadaka dağıtıp bu musibetten kurtulmak için Yüce Allah'a dua ettiler.

Ertesi gün kamyona yükledikleri üzümleri kasabada satarak Sadık dedeye olan borçlarını ödediler. Hatta bir miktar da paraları arttı.

Köye geri dönerken babalarının kabrini ziyaret ettiler. Onun için dua ettiler. Kendileri için de Allah'tan af dileyip tövbe ettiler.

Babalarının vefatından önceki öğütlerini hatırladılar. Bundan sonra o öğütleri tutacaklarına dair kendi kendilerine söz verdiler.